

ПОЛІТИЧНИЙ СОЮЗ ЯК ФОРМА ІНТЕГРАЦІЇ (на прикладі ЄС)

Інтеграція стала невід’ємною складовою сьогоденного суспільства. Будь-яка країна, у тій чи іншій мірі, інтегрується з іншою у політичних, економічних, військових, культурних та інших суспільно важливих сферах. Глобальна інтеграція визначає закономірності розвитку сучасного суспільства оскільки під її впливом змінюється структура світоустрою, з’являються нові інтеграційні структури, які покращують рівень суспільного життя. Науковці розглядають увесь світ, як сучасний тип суспільного історичного розвитку, який відповідає умовам глобалізації – об’єднання окремих країн, регіонів та континентів у нову загальнопланетарну реальність, «глобальною загальнолюдською реальністю, яка базується на збереженні спадкоємності цивілізаційного розвитку, шляхом постійного здійснення унікально-одиничного, регіонального-особливого при безпосередньому породженні цивілізацією різноманітних, суперечливих відмінностей, за умов їх протистояння, в яких гинули окремі цивілізаційні форми і водночас виживали цілі цивілізації» [2].

Однією зі закономірностей світового розвитку є процес інтеграції та дезінтеграції як два паралельно існуючих явища. Вплив інтеграційних процесів відображається на становищі держави, її внутрішній політиці, житті людей та окремих суспільств.

Політична інтеграція має чотири етапи еволюції у своєму існуванні. Перший - інституційний етап, який стосується запровадження практики колективного ухвалення рішень групою

країн. Як приклад, інституційне забезпечення співробітництва України та ЄС, яке визначено Стратегією інтеграції України до ЄС, Угодою про партнерство та співробітництво між Україною та Європейським Співтовариством і їх державами-членами. Передбачено створення спільних органів між Україною та ЄС – Ради та Комітету з питань співробітництва, Комітету з парламентського співробітництва тощо. Тобто створюються інституції, які необхідні для розвитку та адміністрування правил і регулювання, яких потребує економічна інтеграція.

Другий етап - це інтеграція державної політики. На цьому етапі визначається міра відповідальності за проведення політики на вищому наддержавному рівні, або політики, що спільно здійснюється чи координується на кількох рівнях.

Третім етапом є інтеграція ставлень. Вона пов'язана з підтримкою регіональної інтеграції громадськістю і політичною та економічною елітами. Якщо громадськість відмовляється від інтеграції держави, тоді вона не відбудеться через незгоду громадян. Прикладом може послужити подія сучасної України, яка докорінно змінила життя її народу – Євромайдан.

Четвертий етап інтеграції - безпековий, що визначається як «спільна безпека», ґрунтується на ненасильницькій взаємодії держав.

Політична інтеграція – це сукупність політичних процесів, спрямованих на консолідацію, об'єднання суспільства, політичних, військових, економічних структур або етносів у рамках однієї держави чи кількох держав з метою протидії деструктивним внутрішнім і зовнішнім чинникам; це наслідок та форма прояву інтернаціоналізації всього суспільного життя – однієї з провідних тенденцій світового цивілізаційного розвитку, що прискорюється науково-технічним прогресом, поліпшенням інформаційного обміну, усвідомленням необхідності спільного вирішення глобальних проблем сучасності тощо.

Сучасний світ визначається значимістю глобальних політичних і соціально-економічних змін у світі. Як наслідок, виникло багато інтеграційних об'єднань, у тому числі і політичних, завдяки чому відбулась поява на міжнародній арені нових політичних суб'єктів, одним із яких є Європейський Союз. Сьогодні Європейський Союз є найбільшим суспільно-політичним та економічним утвердженням у євразійському просторі, який об'єднує країни з високим рівнем розвитку і соціальної підтримки, а також приваблює своїм рівнем життя нові країни-кандидати. Об'єктивність та закономірність європейської інтеграції України обґрунтовано багаточисельними працями. Зокрема історик А.Мілворд у праці «Кордони національного суверенітету» довів, що «країни потребують створення міжнаціональних форм взаємодії для того, аби вижити економічно в повоєнний час, а успіх європейської інтеграції свідчить про ефективність інтеграційної політики і має добрі перспективи, оскільки країни переконались в її перевагах перед двосторонньою формою відносин» [1].

Література

1. Бесараба О. Регіоналізація Європи // Людина і політика. – 2000. - № 4. – С. 21 – 25.
2. Європейська політична інтеграція в сучасній цивілізаційній системі: автореферат /Полтораков О.Ю. Київ – 2004 Електронний ресурс. Режим доступу: http://eeas.europa.eu/delegations/ukraine/key_eu_policies/common_foreign_security_policy/index_uk.htm
3. Історія держави і права зарубіжних країн : підруч. для студ. вищ. навч. закл. / Л. М. Маймескулов, Д. А. Тихоненков, В. В. Россіхін, С. І. Власенко ; за ред. Л. М. Маймескулова. - Х.: Право, 2011. - 520 с.
4. Конфедерація. Електронний ресурс. Режим доступу:<http://uk.wikipedia.org/wiki>
5. Політологічний енциклопедичний словник. — К., 1997; Капто А. С. Энциклопедия мира, — М., 2002; Политологическаяэнциклопедия. — М., 2003; Кудряченко А. І., Рудич Ф. М., Храмов В. О. Геополітика. — К., 2004.

6. Посельський В. Європейський Союз: інституційні основи європейської інтеграції. – К.: Смолоскип, 2002. – 168 с
7. Система координації співробітництва між Україною та ЄС www.mykolayiv-oda.gov.ua/store/files/announce_1373004801.doc
8. Исингарин Н. 10 лет СНГ. Проблемы, поиски, решения. – г. Санкт-Петербург. «Паллада-медиа», «СЭРЦ «Русич» – 2001. – 400 с.
9. Соловьев В. Сочинения: в 2 т. / В. Соловьев. – М., 1988. – Т. 1. – 563 с.

Ковалик Зоряна
студентка спеціальності «Міжнародні відносини»
Національного університету «Львівська політехніка»
zoryana.kovalyk93@gmail.com

РЕГІОНАЛЬНИЙ ВИМІР МІЖНАРОДНИХ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Розподіл міжнародного простору на регіони не являється чимось новим у міжнародних відносинах. Британська дослідниця Л. Фосетт (Louise Fawcett) відзначає, що регіоналізм існував завжди. Регіони в історії міжнародних відносин могли бути представлені у вигляді імперій, сфер впливу, у вигляді альянсу великої держави та її союзників. Регіони могли бути представлені цілими континентами, наприклад, Європа, і бути лідерами міжнародних відносин XIX ст. У сучасному розумінні, на думку Л. Фосетт, регіони виділяють як частини міжнародної системи, що мають самостійну універсальну активність, і вперше починають функціонувати як самостійні одиниці на початку XX ст. після закінчення Першої світової війни [2].

Регіоналізм - це загальний термін, який охоплює широкий спектр найрізноманітніших подій і процесів, що відбуваються у фіксованій області міжнародних відносин.